

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy
i (...) w następującym składzie:**

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Justyna Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 stycznia 2019 r. we W.

sprawy z powództwa J. N.

przeciwko Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście we W.

o uposażenie

I. oddala powództwo w całości;

II. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. S. z Kancelarii Adwokackiej we W. kwotę 4981,50 złotych (w tym 23 % podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu;

III. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka J. N., pozwem z 5 listopada 2018 r. (data prezentaty biura podawczego tut. Sądu) skierowanym przeciwko Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście we W., domagała się zasądzenia od strony pozwanej bezzasadnie wstrzymanego uposażenia należnego prokuratorowi w stanie spoczynku, począwszy od 25 kwietnia 2017 r. w kwocie 59.257,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 25 dnia miesiąca, w którym winno zostać wypłacone, na podstawie uprzedniego uznania, że powódka nie utraciła z mocy prawa uprawnień wynikających z przeniesienia jej uchwałą nr 548/2013 Krajowej Rady Prokuratorów w stan spoczynku. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swoje żądania, powódka podniosła, że 27 listopada 2013 r. Krajowa Rada Prokuratury, działając na podstawie art. 62a ust. 1 ustawy z 20 czerwca 2015 r. o prokuraturze, w związku z art. 71 § 1 ustawy z 27 lipca 2001r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, przeniosła ją w stan spoczynku z dniem 21 września 2013 r. Z tego tytułu pobierała miesięcznie uposażenie w wysokości 7.877,50 zł brutto. Wskazała, że w maju 2017 r. na jej konto nie wpłynęło przysługujące jej uposażenie jako prokuratorowi w stanie spoczynku. Dlatego 2 czerwca 2017 r. zwróciła się do Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu z wnioskiem o wypłacenie bezzasadnie wstrzymanego uposażenia. W odpowiedzi stwierdzono jednak, że w związku z prawomocnym wyrokiem skazującym ją za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, na podstawie art. 94 § 4 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, utraciła z mocy prawa stanowisko prokuratora, co wyklucza możliwość zmiany decyzji w przedmiocie wstrzymania wypłaty uposażenia.

Powódka nie zgodziła się z tym stanowiskiem. Wskazała, że obowiązujące przepisy ustawy Prawo o prokuraturze rozróżniają stan prokuratora i stan prokuratora w stanie spoczynku. Ilekroć przepisy Prawa o prokuraturze dotyczące

sytuacji prawnej prokuratora mają mieć zastosowanie do prokuratora w stanie spoczynku, ustawa zaznacza wyraźnie, iż przepisy dotyczące prokuratora stosuje się odpowiednio do prokuratora w stanie spoczynku. Kwestia stanu spoczynku prokuratora oraz przesłanek do jego utraty jest uregulowana w ustawie z 27 lipca 2001 r. o ustroju sądów powszechnych. W odesłaniu zawartym w art. 127 ustawy Prawo o prokuraturze jest wskazany również art. 104 ustawy o ustroju sądów powszechnych, jako jedyna podstawa do pozbawienia stanu spoczynku i przysługującego z tego tytułu uposażenia. Warunkiem sine qua non do pozbawienia prokuratora stanu spoczynku wskutek prawomocnego jego skazania, jest skazanie prokuratora w stanie spoczynku na pozbawienie praw publicznych, co w przypadku powódki nie miało miejsca.

Powódka wskazała również, że pierwotnie wniosła w tej sprawie powództwo przeciwko Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu, która była właściwa do prowadzenia spraw związanych z jej stanem spoczynku. Jednak wyrokiem z 25 października 2018 r., sygn. akt VIII Pa 153/18 powództwo w tej sprawie zostało prawomocnie oddalone z przyczyn formalnych – braku biernej legitymacji procesowej ówczesnej strony pozwanej. W ocenie Sądu I i II instancji stroną pozwaną powinna być jednostka organizacyjna prokuratury, w której powódka była zatrudniona, tj. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Śródmieście we W..

Jednocześnie powódka wskazała, że wartość przedmiotu sporu w tej sprawie ustalił Sąd Okręgowy we Wrocławiu wskazując w prawomocnym postanowieniu z dnia 10.04.2018r. sygn. akt VIII P 5/18, że wartość przedmiotu sporu stanowi kwota dochodzonego przez powódkę uposażenia, tj. 59.257,73 zł (k.12-14).

Strona pozwana – Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Śródmieścia we W., nie zajęła stanowiska w sprawie. Zawiadomienie o terminie rozprawy oraz odpis pozwu został doręczony stronie pozwanej 20 listopada 2018 r. (k.34). W wyznaczonym terminie strona pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew. Reprezentant strony pozwanej nie stawiał się też na rozprawę wyznaczoną na dzień 24 stycznia 2019 r. nie usprawiedliwiając w żaden sposób swojej nieobecności (bezsporne).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. N. z dniem 1 sierpnia 1997 r. została powołana na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej W. we W.. W okresie od 21 września 2012 r. do 30 września 2013 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Uchwałą nr 548/2013 Krajowej Rady Prokuratury z 27 listopada 2013 r. w sprawie przeniesienia powódki w stan spoczynku wobec niepełnienia służby z powodu choroby przez okres roku, powódka na podstawie art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985r. o prokuraturze, w związku z art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych została przeniesiona w stan spoczynku z dniem 21 września 2013 r., wobec niepełnienia służby z powodu choroby przez okres jednego roku.

Z dniem 1 stycznia 2017 r. uposażenie powódki w stanie spoczynku zostało określone na kwotę 8.465,39 zł brutto miesięcznie, stanowiącą 75 % wynagrodzenia przysługującego prokuratorowi prokuratury rejonowej w stawce czwartej oraz dodatku stażowego.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu II Wydział Karny z 9 września 2016 r., sygn. akt II K 83/15 powódka została uznana za winną popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i skazana na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł.

Na skutek apelacji, prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy z 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ka 49/17 zmieniono w/w wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej w ten sposób, że na podstawie art. 46 § k.k. orzeczono od powódki na rzecz oskarżycielek posiłkowych nawiazki w kwocie 10.000,00 zł oraz w kwocie 3.000,00 zł, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Wobec powyższego, w dniu 25 kwietnia 2017 r. powódka utraciła z mocy prawa stanowisko prokuratora w stanie spoczynku.

W konsekwencji, począwszy od maja 2017 r. powódka nie otrzymywała uposażenia należnego prokuratorowi w stanie spoczynku.

Pismem z dnia 1 czerwca 2017 r. pełnomocnik powódki zwrócił się do Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu o niezwłoczne przywrócenie powódce cofniętego uposażenia wynikającego ze stanu spoczynku.

Pismem z 26 czerwca 2017 r. Prokurator Generalny poinformował powódkę, że z dniem 25 kwietnia 2017 r. utraciła ona z mocy prawa stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście we W. w stanie spoczynku oraz prawo do uposażenia w stanie spoczynku.

Dowód: - akta osobowe powódki;

- uchwała Krajowej Rady Prokuratury z 27.11.2013r.: k.6,

- pismo powódki do Prokuratora Okręgowego z dnia 01.06.2017r.: k.8-9;

- pismo Prokuratora Okręgowego do powódki: k.10-11.

Pozwem z dnia 7 lipca 2017 r. powódka domagała się zapłaty uposażenia należnego jej, jako prokuratorowi w stanie spoczynku, od strony pozwanej - Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lipca 2018r., sygn. akt IV P 242/18, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 25.10.2018r., sygn. akt VIII Pa 153/18, powództwo zostało oddalone przede wszystkim z uwagi na brak biernej legitymacji procesowej Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu. Sąd Okręgowy wskazał nadto w uzasadnieniu swego wyroku, iż wobec skazania powódki prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, stosunek służbowy powódki wygasł z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku, co nastąpiło w dniu 25 kwietnia 2017r., podstawą prawną jest art. 93 §4 ustawy Prawo o prokuraturze.

Dowód: - akta tutejszego Sądu sygn. IV P 242/18, a w nich: wyrok tut. Sądu z dnia 26.07.2018r. wraz z uzasadnieniem oraz wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25.10.2018r. sygn. akt VIII Pa 153/18 wraz z uzasadnieniem.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Wprawdzie w niniejszej sprawie strona pozwana - Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Śródmieścia we W., nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie, pomimo prawidłowego doręczenia jej odpisu pozwu wraz z zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew oraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy, to jednak Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa.

W tej sytuacji Sąd, na podstawie art. 339 k.p.c. wydał w rozpoznawanej sprawie wyrok zaoczny, jednakże oddalając powództwo jako nieuzasadnione w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych powódki oraz na treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lipca 2018r., sygn. akt IV P 242/18 oraz wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 25.10.2018r., sygn. akt VIII Pa 153/18.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron wobec ich niestawiennictwa na rozprawie oraz wobec braku wniosku stron o ich przesłuchanie (pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 24.01.2019r. wniósł o pominięcie dowodu z przesłuchania powódki – k.45).

Powódka J. N. była prokuratorem Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieścia we W.. Jak wynika z akt osobowych powódki, w związku ze złym stanem zdrowia z dniem 21 września 2013 r. została ona przeniesiona w stan spoczynku, natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu II Wydział Karny z 9 września 2016 r., sygn. akt II K 83/15, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy z 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ka 49/17 powódka została uznana za winną popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (popełnionych w okresie kiedy była czynnym prokuratorem) i skazana na karę łączną 1 roku pozbawienia z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat. Bezsprzeczne w sprawie jest, że z uwagi na powyższe wyroki Sądów Karnych, z dniem 25 kwietnia 2017 r. zaprzestano wypłacać powódce uposażenie, które na dzień 1 stycznia 2017 r. zostało określone na kwotę 8.465,39 zł brutto.

Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, wobec prawomocnego skazania powódki za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, powódka w dniu 25 kwietnia 2017 r. (data wydania wyroku przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy) utraciła z mocy prawa stanowisko prokuratora w stanie spoczynku - na podstawie art. 93 §4 ustawy z dnia 28.01.2016r. Prawo o prokuraturze.

Zgodnie z art. 93 § 4 ustawy z dnia 28.01.2016r. Prawo o prokuraturze: „Prawomocne orzeczenie Sądu dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby prokuratorskiej oraz prawomocny wyrok Sądu skazujący prokuratora za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub orzekający wobec prokuratora środek karny pozbawienia praw publicznych, zakaz zajmowania stanowiska prokuratora, degradację lub wydalenie z zawodowej służby wojskowej, powodują z mocy prawa utratę stanowiska prokuratora; stosunek służbowy prokuratora wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia lub wyroku.”

Powódka zarzuciła w pozwie, że skoro w odesłaniu zawartym w art. 127 ustawy Prawo o prokuraturze jest wskazany również art. 104 ustawy o ustroju sądów powszechnych, to jej zdaniem, warunkiem sine qua non do pozbawienia prokuratora stanu spoczynku wskutek prawomocnego jego skazania, jest skazanie prokuratora w stanie spoczynku na pozbawienie praw publicznych, a co w przypadku powódki nie miało miejsca.

Wobec tego wyjaśnić należy, iż zgodnie z art. 127 § 1 zd. pierwsze ustawy Prawo o prokuraturze: „Do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 69-71, art. 73, art. 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 94d-94g, art. 99-102 i art. 104 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.”

Ponadto wymaga zwrócenia uwagi okoliczność, że art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze odsyłając do ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych używa sformułowania „odpowiednio”. Stosowanie „odpowiednie” oznacza w szczególności niezbędną adaptację (i ewentualnie zmianę niektórych elementów) normy do zasadniczych celów i form danego postępowania, jak również pełne uwzględnienie charakteru i celu danego postępowania oraz wynikających stąd różnic w stosunku do uregulowań, które mają być zastosowane (zob. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 września 1995 r., III CZP 110/95, OSNC 1995, z. 12, poz. 177).

Artykuł 104 §4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych stanowi, iż: „Skazanie Sędziego w stanie spoczynku prawomocnym wyrokiem Sądu na pozbawienie praw publicznych za przestępstwo popełnione po przejściu w stan spoczynku, jak również przed przejściem w stan spoczynku, lub prawomocne orzeczenie kary wydalenia ze służby, za przewinienie popełnione, w tym przed przejściem w stan spoczynku, powoduje utratę uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia Sędziego oraz uposażenia rodzinnego członków jego rodziny”.

Co do zasady w całości przepisy art. 104 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych odnoszą się do postępowania dyscyplinarnego w stosunku do sędziego w stanie spoczynku. Tym samym odpowiednio stosując ten przepis należy

stwierdzić, że reguluje on także postępowanie dyscyplinarne w stosunku do prokuratora w stanie spoczynku. Nie reguluje on natomiast sytuacji wygaśnięcia stosunku służbowego prokuratora z mocy prawa. Tę kwestię normuje bowiem cytowany powyżej przepis art. 93 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze.

Należy zwrócić uwagę, że w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych znajduje się przepis art. 68 § 2 dotyczący sytuacji wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego, który stanowi, że prawomocne orzeczenie sądu dyscyplinarnego o złożeniu sędziego z urzędu oraz prawomocne orzeczenie sądu skazujące na środek karny pozbawienia praw publicznych lub zakazu zajmowania stanowiska sędziego pociąga za sobą, z mocy prawa, utratę urzędu i stanowiska sędziego; stosunek służbowy sędziego wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

Zatem obie ustawy posiadają własną regulację kwestii wygaśnięcia stosunku służbowego - odpowiednio prokuratora i sędziego.

Ze względu na odmienny charakter obu regulacji, niezbędna jest odpowiednia adaptacja norm prawnych wynikających z art. 104 § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych do uwarunkowań zawartych w ustawie Prawo o prokuraturze, tj. do regulacji zawartej w art. 93 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze. Odpowiednie stosowanie oznacza zastosowanie przepisów prawa przy uwzględnieniu odmienności statusu prawnego stosunku służbowego sędziego i prokuratora.

Bowiem w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę nie można tracić z pola uwagi, iż status prawny sędziego jest jednak odmiennie uregulowany w polskim prawie aniżeli status prokuratora. Status prawny sędziego uregulowany jest w Konstytucji RP. Jak stanowi przepis art. 180 ust.2 Konstytucji RP: „Złożenie sędziego z urzędu, zawieszenie w urzędowaniu, przeniesienie do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie.” Stosownie do tej regulacji ustawodawca wprowadził dalsze przepisy – tj. art. 68 i także art. 104 w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Żaś w ustawie Prawo o prokuraturze zawarty został przepis art. 93 § 4 i reguluje on nieco odmiennie problematykę utraty z mocy prawa stanowiska prokuratora.

Powódka w pozwie zarzuciła, że obowiązujące przepisy ustawy Prawo o prokuraturze rozróżniają stan prokuratora i stan prokuratora w stanie spoczynku.

Jak jednak wyjaśniał to już powódce Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.10.2018r., sygn. akt VIII Pa 153/18, stosunek służbowy prokuratora z chwilą przejścia w stan spoczynku nie wygasa, lecz trwa nadal.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 06.03.2007r., sygn. akt SK 54/06 wskazał, iż: „osoba przechodząca w stan spoczynku zachowuje dotychczasowy status, zaprzestaje natomiast wykonywania obowiązków służbowych w zakresie świadczenia pracy. Stosunek służbowy nie ulega jednak rozwiązaniu wraz z przejściem prokuratora w stan spoczynku, co oznacza, że na prokuratorze w stanie nieczynnym ciąży obowiązek określone w ustawie o prokuraturze, w tym ograniczenia w dopuszczalności podejmowania dodatkowego zatrudnienia. Stan nieczynny ma podkreślać doniosłość zaszczytnej służby sędziego i prokuratora. (...)

Ze statusem prokuratora w stanie spoczynku wiąże się w szczególności prawo do pobierania uposażenia prokuratora w stanie spoczynku w wysokości określonej w prawie o ustroju sądów powszechnych. (...) Uposażenie pobierane przez prokuratorów w stanie spoczynku wiąże się zatem z samym faktem pozostawania w stosunku służbowym oraz zaistnieniem okoliczności, które powodują jego przekształcenie w stosunek służbowy prokuratora w stanie spoczynku. Stanowi procentowo określoną pochodną ostatecznie pobieranego wynagrodzenia. Nie jest natomiast pochodną składek odprowadzanych na ubezpieczenie społeczne.

To uregulowanie o wymiarze ekonomicznym jest następstwem przyjętej przez ustawodawcę zasady, że wraz z przejściem w stan spoczynku stosunek służbowy nie ulega rozwiązaniu, lecz trwa nadal.”

Zatem samo przejście prokuratora w stan spoczynku nie powoduje rozwiązania jego stosunku służbowego, który trwa nadal. Natomiast pobieranie uposażenia przez prokuratora będącego w stanie spoczynku uzależnione jest od pozostawania w odpowiednim stosunku służbowym. Jeżeli zatem prokurator pełniący czynną służbę lub prokurator w stanie spoczynku przestaje pozostawać w stosunku służbowym, to wygasają nie tylko ciężące na nim obowiązki ale również prawa, w tym także prawo do uposażenia prokuratorskiego. Jest ono bowiem nierozzerwalnie związane ze stanem prokuratorskiej służby.

W konsekwencji regulacji prawnej zawartej w art. 93 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze, w realiach niniejszej sprawy stwierdzić należało, iż powódka utraciła z mocy prawa stanowisko prokuratora w stanie spoczynku z dniem 25 kwietnia 2017 r. Bezsporne było bowiem, że powódka została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, a wyrok ten stał się prawomocny w dniu 25.04.2017r..

Tę okoliczność podnosił już Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.10.2018r., sygn. akt VIII Pa 153/18, wskazując powódce, iż: „wobec skazania powódki prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, stosunek służbowy powódki wygasł z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku, co nastąpiło w dniu 25 kwietnia 2017r., podstawą prawną jest art. 93 §4 ustawy Prawo o prokuraturze.”

Kwestia ta była już przedmiotem oceny Sądu Okręgowego we Wrocławiu, lecz w sprawie przeciwko innej stronie pozwanej, tj. przeciwko Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu.

Z powyższych względów powództwo podlegało oddaleniu, a o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku.

W pkt. II sentencji wyroku Sąd przyznał reprezentującemu powódkę pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu, koszty nieopłaconej pomocy prawnej, które zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 9 ust 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), wynosiły 4.050,00 zł plus stosowny podatek VAT (23%). Łącznie 4.981,50 zł.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze fakt, że powódka postanowieniem tut. Sądu z 15 listopada 2018 r. została zwolniona w całości od kosztów sądowych w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.